

Arrest

nr. 230 099 van 12 december 2019
in de zaak RvV X / IX

In zake: 1. X
 2. X
 in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarig kind
 X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarig kind X, die verklaren van Servische nationaliteit te zijn, op 20 mei 2019 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 3 april 2019, waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 juni 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 juli 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat D. GEENS, die verschijnt voor verzoekers en van advocaat T. BRICOUT, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor verweerder.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 7 december 2018 dienden verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 3 april 2019 verklaarde de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie deze aanvraag onontvankelijk.

Deze beslissing luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 07.12.2018 bij onze diensten werd ingediend door:

M., D. (RR: [...]), geboren te P. op [...]1981

T. S., I. (RR: [...]), geboren te P. op [...]1975

+ kind

M., L., geboren op [...]2018

Nationaliteit: Servië

Adres: [...]Antwerpen

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

Artikel 9ter §3 – 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna Vreemdelingenwet), zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-arts of arts aangewezen door de minister of zijn gemachtigde heeft in een advies vastgesteld dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

Uit het medisch advies van de arts-adviseur d.d. 01.04.2019 (zie gesloten omslag in bijlage) blijkt kennelijk niet dat betrokkene lijdt aan een aandoening die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling is in het land van herkomst of het land waar hij verblijft.

De onontvankelijkheid van deze aanvraag wordt vastgesteld onverminderd de eerbiediging van de andere voorwaarden tot ontvankelijkheid, voorzien in Artikel 9ter §3.”

2. Onderzoek van het beroep

Verzoekers voeren in hun enig middel de schending aan van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en van artikel 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen van 29 juli 1991.

Zij lichten het middel toe als volgt:

“1. Door de verzoekende partij werd in functie van de heer I. T. S. een aanvraag ingediend tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet op 5 december 2019.

Door de verwerende partij werd op 3 april 2019 een beslissing genomen waarbij deze aanvraag tot machtiging van verblijf onontvankelijk werd verklaard op grond van artikel 9ter, §3,4° van de Vreemdelingenwet.

Als motivering stelt de bestreden beslissing: "Uit het medisch advies van de arts-adviseur d.d. 01.04.2019 (zie gesloten omslag in bijlage) blijkt kennelijk niet dat betrokkene lijdt aan een aandoening die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling is in het land van herkomst of het land waar hij verblijft".

De bestreden beslissing werd aan de verzoekende partij ter kennis gebracht per aangetekend schrijven (zie stuk 3: de begeleidende brief van de stad Antwerpen met de mededeling dat er een beslissing werd genomen).

Zowel mevrouw D. M. als de heer I. T. S. verkregen een aangetekende brief met de mededeling van de bestreden beslissing (zie stuk 1).

De gesloten omslag, waarnaar wordt verwezen in de bestreden beslissing, werd aan de verzoekende partij echter niet toegestuurd.

2. Artikel 9ter, §1 van de Vreemdelingenwet voorziet dat de beoordeling van het in artikel 9ter, §1, eerste lid Vreemdelingenwet vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

Het advies vormt derhalve een essentieel aspect van de bestreden beslissing. Dit blijkt ook uit de gegeven motivering in de bestreden beslissing, aangezien deze rechtstreeks steunt op "het medisch advies van de arts-adviseur d.d. 01.04.2019".

3. Het advies van de arts-adviseur van 1 april 2019 werd aan de verzoekende partij niet ter kennis gebracht met de bestreden beslissing, in strijd met de formele motiveringsverplichting.

De bestreden beslissing werd aan de verzoekende partij ter kennis gebracht per aangetekend schrijven (zie stuk 3: de begeleidende brief van de stad Antwerpen met de mededeling dat er een beslissing werd genomen). Zowel mevrouw D. M. als de heer I. T. S. verkregen een aangetekende brief met de mededeling van de bestreden beslissing (zie stuk 1). De gesloten omslag, waarnaar wordt verwezen in de bestreden beslissing, werd aan de verzoekende partij echter niet toegestuurd.

Hierdoor wordt tevens de formele motiveringsverplichting geschonden.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 stellen dat de administratieve handeling uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd en dat in de motivering van de akte de feitelijke en de juridische gronden dienen te worden opgenomen. Bovendien en niet in het minst dient de motivering afdoende te zijn.

De term "afdoende", bevestigd door de rechtspraak van de Raad van State, vereist dat de deugdelijke motivering meer is dan een loutere abstracte en vormelijke stijlformule.

De motivering moet pertinent zijn, d.w.z. duidelijk te maken hebben met de beslissing. Zij moet daarenboven draagkrachtig zijn, d.w.z. dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te schragen. De motivering moet de betrokkene ook in staat stellen om met nuttig gevolg te kunnen opkomen tegen de bestuurshandeling in kwestie en moet het de rechter mogelijk maken zijn legaliteitscontrole uit te oefenen. In die zin dient de afdoende motivering in concreto beoordeeld te worden (RvS 1 februari 1983, nr. 22.896; RvS 21 oktober 1998, nr. 76.565; RvS 9 juni 1993 nr. 43.259; RvS 12 augustus 1993, nr. 43.852; RvS 30 juni 1993, nr. 43.556). Daarenboven en niet in het minst impliceert het begrip 'afdoende' dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing;

Bovendien blijkt uit de rechtspraak van de Raad van State dat de motivering een beslissing maar zal kunnen schragen wanneer zij duidelijk, niet tegenstrijdig, juist, pertinent, concreet, precies en volledig is (I. OPDEBEEK en A. COOLSAET, Formele motivering van bestuurshandelingen, Brugge, Die Keu re, 1999,150);

Hieraan is, gelet op het bovenstaande, niet voldaan.

Er dient hierom een schending te worden vastgesteld van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, in samenhang gelezen met artikel 3 van de wet inzake de formele motivering van bestuurshandelingen.

4. De verzoekende partij wijst erop dat de verwijzing in de motivering naar een advies een afdoende motivering kan zijn. Aan een aantal voorwaarden moet echter worden voldaan: de inhoud van het advies waarnaar wordt verwezen moet aan de bestuurde ter kennis zijn gebracht, het advies waarnaar wordt verwezen moet zelf afdoende gemotiveerd zijn, het advies moet worden gevolgd in de uiteindelijke beslissing en er mogen geen tegenstrijdige adviezen zijn (RvS 19 mei 2011, nr. 213.363).

In het licht van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen kan de verwijzing naar een advies slechts een afdoende motief voor een beslissing vormen wanneer dat advies zelf ter kennis van de betrokkene is gebracht of wanneer aangetoond wordt dat de betrokkene de inhoud van dat advies kende (cf. RvS 29 april 2002, nr. 106.126).

Het medisch advies werd echter nooit ter kennis werd gebracht van verzoekers.

Het loutere feit dat dit advies deel zou uitmaken van het administratief dossier, volstaat overigens niet om aannemelijk te maken dat verzoekers kennis hadden van de inhoud van dit advies op het ogenblik dat zij huidig beroep werd aangetekend. Bijgevolg kan de problematiek niet worden gereduceerd tot een gebrek in de kennisgeving die geen invloed zou hebben op de wettigheid van de bestreden beslissing.

Aangezien de bestreden beslissing, waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard, geen verdere motieven bevat, voldoet deze beslissing niet aan de vereisten van de formele motiveringsplicht.

Er dient hierom een schending te worden vastgesteld van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, in samenhang gelezen met artikel 3 van de wet inzake de formele motivering van bestuurshandelingen.”

Verzoekers voeren aan dat de formele motiveringsplicht, meer bepaald artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen geschonden is. Ze stellen dat de bestreden beslissing aan elk van hen afzonderlijk werd ter kennis gebracht per aangetekend schrijven, en voegen hiertoe bij hun verzoekschrift de begeleidende brieven van de stad Antwerpen met de mededeling dat er een beslissing werd genomen. Ze stellen evenwel dat het advies van de ambtenaar-geneesheer, meer bepaald de gesloten omslag waarnaar wordt verwezen in de bestreden beslissing, niet aan hen werd toegestuurd.

Verzoekers wijzen op het bepaalde in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en op het feit dat het advies van de ambtenaar-geneesheer een essentieel aspect is van de bestreden beslissing. Dit blijkt ook uit de motieven van de bestreden beslissing waarin rechtstreeks wordt gesteund op het advies van de ambtenaar-geneesheer van 1 april 2019. Verzoekers definiëren de formele motiveringsplicht en stellen onder meer dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te schragen. De motivering moet de betrokkene ook in staat stellen om met nuttig gevolg te kunnen opkomen tegen de bestuurshandeling in kwestie en moet het de rechter mogelijk maken zijn legaliteitscontrole uit te oefenen. Verzoekers vervolgen dat een verwijzing in de motivering naar een advies een afdoende motivering kan zijn maar dat aan een aantal voorwaarden moet worden voldaan. De inhoud van het advies waarnaar wordt verwezen moet aan de bestuurde ter kennis zijn gebracht, het advies moet zelf afdoende gemotiveerd zijn, het advies moet gevolgd worden in de uiteindelijke beslissing en er mogen geen tegenstrijdige adviezen zijn. Bijgevolg concluderen verzoekers dat in het licht van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 de verwijzing naar een advies slechts een afdoende motief voor een beslissing vormt wanneer dat advies zelf ter kennis van de betrokkene is gebracht of wanneer aangetoond wordt dat de betrokkene de inhoud van dat advies kende. Verzoekers verwijzen hierbij naar de rechtspraak van de Raad van State.

Verzoekers vervolgen dat zelfs indien het advies deel uitmaakt van het administratief dossier, dit niet volstaat om aannemelijk te maken dat verzoekers hiervan kennis hadden op het ogenblik dat het beroep werd aangetekend. De problematiek kan volgens hen niet worden gereduceerd tot een gebrek in de kennisgeving die geen invloed zou hebben op de wettigheid van de beslissing. Nu het advies hen niet ter kennis is gebracht, menen zij dat de beslissing niet aan de vereisten van de formele motiveringsplicht voldoet.

In de nota met opmerkingen stelt verweerder dat verzoekers eraan voorbijgaan dat het advies zich bevindt in het administratief dossier en op eenvoudig verzoek kan worden opgevraagd. Verzoekers tonen ook niet aan dat zij het voorgehouden gebrek hebben kenbaar gemaakt aan de gemachtigde zodat hieraan kon verholpen worden. Het ontbreken van de gesloten omslag met daarin het medisch

advies blijkt volgens verweerder nergens uit. Verder meent verweerder, met verwijzing naar rechtsleer van Opdebeek en Coolsaet aangaande de formele motivering van bestuurshandelingen dat het niet is vereist dat het advies wordt opgenomen in de beslissing, noch dat het wordt gevoegd. Het volstaat om in het kort het voorwerp en de inhoud van de stukken te vermelden, zonder dat het nodig is ze in extenso over te nemen.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing de aanvraag van verzoekers onontvankelijk verklaart omdat *“de in §1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-arts of arts aangewezen door de minister of zijn gemachtigde [...] in een advies [heeft] vastgesteld dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.”* En verder *“uit het medisch advies van de arts-adviseur d.d. 01.04.2019 (zie gesloten omslag in bijlage) blijkt kennelijk niet dat betrokkene lijdt aan een aandoening die ...”*

Hieruit blijkt inderdaad dat de bestreden beslissing uitdrukkelijk steunt op het advies van de ambtenaar-geneesheer en dus dat verzoekers kunnen gevolgd worden waar zij stellen dat het advies een essentieel aspect van de bestreden beslissing vormt.

De bestreden beslissing is een voor vernietiging vatbare maatregel die aan de betrokkenen moet worden betekend en als eenzijdige rechtshandeling ook is onderworpen aan de verplichting tot formele motivering, opgelegd bij de voormelde wet van 29 juli 1991.

De belangrijkste bestaansreden van de in deze wet opgelegde verplichting bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (RvS 18 januari 2010, nr. 199.583, Staelens; RvS 11 december 2015, nr. 233.222). De betrokkene moet weten waarom een voor hem ongunstige beslissing is genomen, derwijze dat hij zich, met de ter beschikking staande rechtsmiddelen, kan verweren tegen die beslissing, door aan te tonen dat de in de motivering tot uitdrukking gebrachte motieven niet gegrond zijn (RvS 19 juni 1995, nr. 53.803). Gelet op de doelstelling van de formele motiveringsplicht moet niet alleen de beslissing ter kennis worden gebracht, maar ook de motieven die haar dragen (RvS 29 juni 2009, nr. 194.762, Verdoodt; RvS 30 april 2009, nr. 192.857, Van Snick).

Een afdoende motivering van een administratieve rechtshandeling kan evenwel ook blijken door een verwijzing naar een advies. Zoals verzoekers terecht citeren uit een arrest van de Raad van State nr. 213.363 van 19 mei 2011 *“[kan] de verwijzing in de motivering naar een advies [...] een afdoende motivering zijn. Aan een aantal voorwaarden moet echter worden voldaan: de inhoud van het advies waarnaar wordt verwezen moet aan de bestuurde ter kennis zijn gebracht, het advies waarnaar wordt verwezen moet zelf afdoende gemotiveerd zijn, het advies moet worden gevolgd in de uiteindelijke beslissing en er mogen geen tegenstrijdige adviezen zijn.”* Anders dan verweerder in de nota laat uitschijnen wordt dit ook als dusdanig in de (recentere) rechtsleer waar hij zelf naar verwijst opgenomen. (I. OPDEBEEK en A. COOLSAET, Administratieve rechtsbibliotheek; *Formele motivering van bestuurshandelingen*, Brugge, die Keure, 2013, 133-134.) Hierin leest de Raad dat de verwijzing in de motivering naar een voorbereidende handeling een afdoende motivering is, indien cumulatief aan de volgende voorwaarden voldaan is : 1) De inhoud van het stuk waarnaar wordt verwezen moet aan de bestuurde ter kennis zijn gebracht; 2) het stuk waarnaar wordt verwezen moet zelf afdoende gemotiveerd zijn; 3) de voorstellen of adviezen moeten worden bijgevalen in de uiteindelijke beslissing; 4) er mogen geen tegenstrijdige adviezen zijn. De auteurs verwijzen naar enkele arresten van het Hof van Cassatie en naar tal van arresten van de Raad van State. De eerste voorwaarde is dus dat de inhoud van het stuk waarnaar wordt verwezen aan de bestuurde moet ter kennis zijn gebracht.

Waar verweerder in de nota stelt dat volgens deze auteurs het in het kader van de formele motiveringsplicht volstaat niet noodzakelijk het stuk waarnaar wordt verwezen op te nemen in de beslissing, noch het te voegen en dat het volstaat kort het voorwerp en de inhoud van de stukken te vermelden, zonder dat het nodig is ze in extenso over te nemen, kan de Raad niet geheel volgen. De voormelde rechtsleer, waarnaar beide partijen overigens verwijzen, stelt (in de recentere versie) op p. 135 het volgende: *“De inhoud van het stuk moet aan de bestuurde ter kennis worden gebracht, hetzij vóór de beslissing wordt genomen, hetzij ten laatste met de eindbeslissing. Wanneer het stuk waarnaar wordt verwezen samen met de eindbeslissing ter kennis wordt gegeven is voldaan aan de Wet Motivering Bestuurshandelingen wanneer dit stuk ofwel bij de beslissing is gevoegd als bijlage, ofwel is*

weergegeven in de beslissing zelf. In dat laatste geval volstaat het volgens de Raad van State om in het kort het voorwerp en de inhoud van die stukken te vermelden, zonder dat het nodig is ze integraal over te nemen (eigen onderlijnen)."

In casu kan niet redelijkerwijs door verweerder ontkend worden dat het in principe de bedoeling was van de gemachtigde dat het medisch advies waarnaar wordt verwezen bij de beslissing zou gevoegd zijn als bijlage bij de beslissing en niet dat het de bedoeling was het stuk in de beslissing (al dan niet in extenso) zelf weer te geven. Er staat immers uitdrukkelijk in de bestreden beslissing *"Uit het medisch advies van de arts-adviseur d.d. 01.04.2019 (zie gesloten omslag in bijlage) blijkt ..."* Vervolgens leest de Raad *"Gelieve eveneens bijgevoegde omslag aan T.S., I. te willen overhandigen."* Deze zin wordt zelfs in vetjes gezet en onderlijnd. En verder wordt nog vermeld: *"T.S., I. verklaart bijgevoegde omslag te hebben ontvangen."* Waar er hieronder plaats voorzien is voor de handtekeningen van verzoekers bevindt zich geen handtekening en dit noch op het exemplaar dat verzoekers bij hun verzoekschrift hebben gevoegd, noch bevat het administratief dossier een exemplaar van de ter kennis gebrachte beslissing met een handtekening zoals voorzien onder de zin *"T.S., I. verklaart bijgevoegde omslag te hebben ontvangen"*, noch enig ander teken waaruit de Raad kan afleiden dat verzoekers de motieven van het medisch advies kennen.

Mocht verweerder in de nota doelen op het feit dat de gemachtigde ervoor zou geopteerd hebben te verwijzen naar het advies zonder het in bijlage te voegen (quod non), maar de motieven van dit stuk weer te geven in de beslissing zelf door kort het voorwerp en de inhoud van het stuk te vermelden, dan kan de Raad enkel rekening houden met de in de beslissing zelf opgenomen motieven. In dat geval moet nagegaan worden of die motieven afdoende zijn in de zin van artikel 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991. Er kan in casu niet aangenomen worden dat de loutere verwijzing naar het advies en de opname van de conclusie van de arts-adviseur dat kennelijk niet blijkt dat betrokkene lijdt aan een aandoening die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling is in het land van herkomst of het land waar hij verblijft, op zich verzoekers op dienstige wijze in kennis stelt van de feitelijke motieven waarom de administratieve overheid de bestreden bestuurshandeling heeft genomen. Verzoekers kunnen op die wijze hun rechten van verdediging niet op nuttige wijze uitoefenen. De motieven van de bestreden beslissing, zonder kennis van de motieven van het medisch advies waarop de beslissing uitdrukkelijk steunt, zijn in casu niet afdoende (zie in die zin naar analogie RvS 31 maart 1995, nr. 52.627, Magnette; RvS 4 juli 1995, nr. 54.282, pvba Pub Euro Portugal; RvS 18 september 1995, nr. 55.198, Peetermans; RvS 19 juni 1995, nr. 53.803, Van Den Broeck; RvS 17 januari 1996, nr. 57.548, Chau).

De Raad kan alleen maar vaststellen dat het bewijs niet voorligt dat verzoekers daadwerkelijk in kennis werden gesteld van het advies van de ambtenaar-geneesheer.

Waar verweerder in de nota stelt dat het ontbreken van de gesloten omslag met daarin het medisch advies nergens uit blijkt, meent de Raad dat de verplichting om de motieven ter kennis te brengen aan de bestuurde rust op de overheid. Bijgevolg rust de bewijslast dat hieraan is voldaan eveneens op het bestuur. De Raad kan het betoog ter zitting van verweerder dat nu verzoekers de bestreden beslissing hebben ontvangen en aangevochten, zij ook het advies moeten ontvangen hebben, niet zonder meer aannemen. Het is immers voor de Raad onmogelijk dit zelf na te gaan en hier ligt geen bewijs van voor.

Overwegende dat het bewijs niet voorligt dat de motieven vervat in het medisch advies, waarop de bestreden beslissing uitdrukkelijk steunt, aan verzoekers ter kennis zijn gebracht; dat ook niet blijkt dat verzoekers op een andere wijze kennis hadden van alle motieven die daadwerkelijk aan de beslissing ten grondslag liggen, dat het middel gesteund op de miskenning van de verplichting tot formele motivering gegrond voorkomt (naar analogie RvS 4 juli 1996, nr. 60.751, De Winter).

Tot slot stelt verweerder in de nota dat verzoekers er met hun kritiek aan voorbijgaan dat het advies zich in het administratief dossier bevindt en zij dit op eenvoudig verzoek hadden moeten opvragen. Echter, verweerder gaat eraan voorbij dat verzoekers aan dit punt in hun verzoekschrift niet zijn voorbijgegaan. Ze stellen dienaangaande dat het feit dat het advies in het administratief dossier zou zitten niet volstaat om aannemelijk te maken dat zij kennis hadden van de inhoud van het stuk op het ogenblik dat het beroep werd aangetekend en zij vervolgen dat de problematiek niet kan gereduceerd worden tot een gebrek in kennisgeving die geen invloed heeft op de wettigheid van de beslissing.

De Raad kan de redenering van verweerder niet volgen. Zoals supra reeds gesteld moeten de motieven kenbaar zijn, hetzij vóór de beslissing wordt genomen (RvS 25 april 1994, nr. 47.012; RvS 27 februari 1995, nr. 51.775), hetzij ten laatste met de eindbeslissing (RvS 25 januari 2007, nr. 167.144; RvS 7 augustus 2008, nr. 185.636).

Een aanpak van het bestuur waarbij de mededeling van de motieven afhankelijk wordt gemaakt van het initiatief van de bestuurde is niet verenigbaar met de formele motiveringsplicht (RvS 14 juni 2010, nr. 205.127; in dezelfde zin "*deze wet [van 29 juli 1991] legt de betrokkene niet op zelf om de mededeling van het advies te vragen*" RvS 17 januari 1996, nr. 57.548, Chau). Verder kunnen verzoekers ook gevolgd worden dat dit in casu geen louter probleem van kennisgeving betreft, hetgeen verweerder in de nota ook overigens niet beweert, nu het de beslissing zelf betreft waarvan de motivering niet afdoende is.

Het betoog van verweerder doet geen afbreuk aan de vastgestelde schending van de formele motiveringsplicht, meer specifiek van artikel 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991 en dit in de aangegeven mate.

Het enige middel is gegrond.

3. Korte debatten

Verzoekers hebben een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 3 april 2019, waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt, wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf december tweeduizend negentien door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES